

KAPITOLA 1

Dymiaca hrobka

Rodinná krypta s oblou sčernetou strechou a dávno zašlým bronzovým nápisom **Familie Geldersmann** stála medzi dvoma hrubočiznými jedľami. Už asi štvrť hodiny ju nehybne pozorovala tmavá silueta postávajúca vo večernej temnote neďalekého tujového hájika.

Krátko pred pol deviatou sa to stalo zas. Z bočného okrúhleho okienka vyvanul jemný opar. Hladko preplynul okolo kovanej mriežky v tvare kríža a lístím voňajúci vzduch ho pokojne niesol pomedzi okolité náhrobky. Muž medzi tujami využil hukot vlaku doliehajúci z diaľky a nečujne preklĺzol k susednej domčekovitej hrobke. Kdesi zaštebotal drozd. Cez nezasklený vetrací priezor sa do jesenného šera preťahoval nový belavý obláčik, ktorý teraz musel preplávať tesne ponad mužovou hlavou.

Dlhú chvíľu potom sa nedialo vôbec nič. Prikradnutý muž iba

pozorne načúval a tvrdým pohľadom skúmal okolie dymiacej krypty. Nakoniec veľmi opatrne vsunul ruku pod zvrchník a z podpazušia vytiahol čosi podlhovasté. Pomaličky siahol aj do spodného vrecka a na vyčnievajúci koniec vytaseného predmetu nehlučne našrúboval hrubší nástavec. Mieriac takto predĺženou hlavňou dohora, presúval sa zo strany smerom k zadnému nárožiu pozorovanej hrobnej stavby.

K priečeliu zostávalo iba niekoľko metrov. Zachrapčanie rozšliapnutej halúzky alebo listu v poslednom úseku nenápadného postupu by bolo hrubou chybou. Najprehľadnejšou sa javila cesta po dláždenej ochodzi lemujúcej kamenné základy cieľového pietného prístrešku. Špička vyleštenej topánky ukradomky odsúvala spopod nôh list za listom a bez najmenšieho šuchnutia pripravovala pôdu pre profesionálne zavŕšenie približovacej taktiky.

Chrbtom prilepený o bočný múr, obozretný elegán sa postupne prepracoval až po čelný roh. S prstom na spúšti, pozorne vysunul ústie svojej zbrane pred točito vytesávaný žulový stĺp. Hladký postup mu nepríjemne skomplikoval hlboký dažďový žľab vyplnený mazľavým obsahom, ponad ktorý musel riskantne prehupnúť. Bleskurýchle pohyby však neboli pre maskovanú postavu očividne nijakým problémom. Mrštná tmavá silueta premyslene využila nadobudnutú rýchlosť a v jednom mihu sa prešmykla okolo rohového piliera až do prítmia predného podstrešia.

Ostražitý prieskumník najprv zopár minút bez pohybu vyčkával, kým sa odhodlal k ďalšiemu tichému postupu. Akonáhle

jeho napriamená paža bezpečne dočiahla až k presklenému výrezu vo vstupných vrátach, napol všetky svaly a nachystal sa na nepredvídané prekvapenia. Zakrádal sa ešte obozretnejšie, až sa hlavou dostal k najbližšiemu okraju zaprášeného skla. Po pomaličkom nahliadnutí cez mrežovanie vchodovej brány mu ruka náhle ochabla a jeho tvárou preletel sotva badateľný náznak úľavy:
—Dobrý večer...— prehovoril lakonicky smerom dovnútra a pištoľ schoval pod zvrchník. —Výborne zariadený salón. Nemal by som vám sem dopraviť aj daktorú z vašich pecí?
—Á, Hubert...! Vitajte. Idete z maškarného plesu?

V diaľke zahúkala sova.

—Piecku, vravíte?— pokračoval hlas z hrobky. —Možno sa budete diviť, ale to vôbec nie je zlá myšlienka. Kto by bol o vás hádal, že oplývate toľkým súcitom s usedeným pozorovateľom? Alebo ste azda zasršali zmyslom pre romantiku?? Aj keď sa musím priznať, niekedy si vôbec nie som istý, či svoje otázky myslíte úprimne, alebo s prímesou sarkazmu. Nech sa páči, nestojte tu predsa vo dverách. Ešte by ste nebodaj mohli domácim vyniesť spánok. Sadnite si.

Ozbrojený muž si trochu neveriacky prezrel čalúnené kreslo, ktoré mu jeho hostiteľ tak veľkoryso ponúkol. Zachoval však pokojnú tvár a o niekoľko sekúnd vyzeral byť s novým štýlom zariaďovania hrobiek úplne stotožnený.

—Milý Hubert, dbali ste na všetky pokyny o nenápadnosti? Nesledoval vás nikto?

—Mňa? Mňa určite nie...— sucho odvetil prichádzajúci.
—Ste tu o dobrú hodinu skôr. O dvadsaťtri metrov vedľa ako bolo naše dohodnuté miesto. Niečo vás, m, vychýlilo z dráhy? Ostrejšie nápoje, podávali na karnevale? Mimochodom, dobrá škraboška. Pristane vám. Čím ste boli? Fantómom z opery?
—Vaše dymové signály ma vychýlili. Tie nenápadné...— nenechal sa vykoľajiť ozbrojenec a podpichovačné poznámky povznesene odignoroval. Koženú tvárovú masku však radšej pohotovo schoval do špeciálneho vrecka pri malej vysielačke upevnenej na vnútornej strane svojho kabáta.
—Ach, tým sa vôbec neznepokojujte. Ovzdušie mám pod absolútnou kontrolou.— nenúteným tónom ubezpečoval roztrpčeného návštevníka uvoľnený fajčiar. —Máte dobrý postreh. To si na vás cením.
—Predpokladám správne? V tom foteli vás sem aj s rozžhavenou fajkou nebadane doniesli až z Hmlistej?— neodpustil si príchodzí ešte jednu otázku prednesenú so stoickým kľudom. —Nesledoval vás pri tom nikto? Hasiči, napríklad? Alebo odborní pracovníci v bielych plášťoch?

Hostiteľova ruka s náustkom vodnej fajky ustrnula na polceste k perám a jeho obočie sa nevdojak nadvihlo. Po chvíľke mu však jeden kútik vykrivilo do úsmevu a zmierlivo poznamenal:
—Och...! Hubert a, humor...? Ktože by to na vás povedal?! Teraz vám zjavne išlo o čistú iróniu. Celkom vydarenú, musím uznať. Úprimne gratulujem. Takže... Dovoľte mi dedukovať... Štyri : nula? Dobre rátam svoju výhru?

Hosť nijako nereagoval.

—Priznajte, že ste vyvedený z miery, milý Hubert. Po štvrtý raz, odkedy ste prekročili bočnú bránku cintorína. Som si istý, že ani približne nedokážete odhadnúť účel nášho stretnutia. Zvolené miesto a čas vás doslova mätú. Výber prostredia vám pripadá divný. Napriek tomu vášmu výcviku, teraz vás napĺňa iba obyčajný úžas. Možno i strach. Nemám pravdu? Bojíte sa, Hubert?

Muž v plášti prechádzal pohľadom od vyrývaného staroanglického čajníka cez tepanú mosadznú misku plnú pečených gaštanov až k drôtom vedúcim z objemného kufríka priamo do hostiteľových topánok:
—Nerozumiem vám. Čo konkrétne divné máte na mys-...— nestihol dopovedať otázku, lebo vonku dvakrát zakrákal havran a hostiteľ bleskovo zhodil deku zo svojich kolien. Odpojil topánkové drôty a učupil sa za spodnou časťou vstupnej brány.

Hubert ho bez otázok či najmenšieho zaváhania automaticky nasledoval. Priskočil k druhému krídlu a s vážnym pohľadom čakal na ďalšie inštrukcie.
—Tie dvere!— šepkal hostiteľ. —Musíme ich čo najrýchlejšie dovrieť. Potichu!

Obaja muži mali čo robiť, aby ťažkú bránu nebadane zatvorili. Zapierali sa zdola do obrovskej kľučky aj do ozdobného mrežovania, aby odľahčili staré pánty a oslabili ich škripot.

Havran zaškriekal trikrát a po necelej minúte sa začalo pribli-

žovať vŕžďanie štrku pod pneumatikami. Mrežami dvakrát preletel svetelný lúč a stratil sa kdesi medzi hrobmi.
—Policajná hliadka. Mali tu byť o ôsmej, vtedy sa má cintorín zamykať.— vysvetľoval prikrčený hostiteľ.

Zahúkala sova. Hostiteľ sa dvihol a fúkal si do dlaní:
—Tak, to by sme mali. Do rána by sem nemala zavítať živá duša. Možno sa dostaví jedna neživá, ak budeme mať dnes v noci šťastie. Dúfajme... Fúúú, ale začína byť ozaj chladno. Napadaného dreva by bolo po okolí dosť... Navrhovali ste, dobre som vám rozumel, pec, Hubert?
—Prosím, pán doktor?
—No, neponúkli ste sa vari dobrovoľne?
—E...
—Na prinesenie niektorej z mojich pecí?

Hubertov pohľad nevdojak padol na mechanický kľukový gramofón v úzadí hrobky. S hrôzou mu dochádzalo, že jeho sarkasticky myslená poznámka mohla byť zo strany v kresle rozvaleného hostiteľa pochopená ako úplne vážny návrh. V rozpakoch váhal, ako by mal čo najsprávnejšie zareagovať, aby realizáciu bláznivej myšlienky podľa možnosti odvrátil.

Doktor Barton sa pobavene načiahol za papierovým mechom ležiacim na žulovej dlážke:
—Nech sa páči...— usmial sa popod nos a nadvihol kamenný poklopček na postrannej rímse. Do oválneho otvoru nasypal z vreca drevné uhlie a polial ho benzínom. Dieru opäť zakryl a škrtnutú zápalku priložil niekam pod gotický previs. Ozvalo sa vzbĺknutie a doktor Barton preložil čajník zo stolíka na hre-

jivú plochu. —Ako vidíte, nič nemusíte nosiť. Pohotovostnú piecku tu nejakých pár storočí majú. Pevne zabudovanú. Ak doposiaľ nič iné, toto vás už rozhodne muselo ohromiť; dohodneme sa na päť : nula? Ak uznáte svoju prehru, tak vám na oplátku zariadim ten vami vysnívaný špeciálny transport. Nie mňa, ale vás odtiaľto odnesesú vo foteli, pohodlne až domov. Máte moje slovo. Čo poviete?

Hubert sa tváril nepreniknuteľne.

—Hm, to je veru vznešená vážnosť, ktorou si ma dnes večer ctíte... Budem hádať vašu minulosť.— zmenil doktor Barton taktiku rozhovoru, keď sa opäť usadil v pohodlnom kresle a privoňal k otvorenému balíčku s hnedastou čajovinou. —Anglická džentlmenská výchova. Avšak pravdepodobne nie priamo v Británii, ale len kdesi v bývalých kolóniách. Do Spojeného Kráľovstva ste sa dostali iba na pár rokov, kvôli formálnemu dokončeniu štúdia. Nejaký magisterský titul, najskôr?

—Neprotirečíte?— povzbudzoval doktor Barton viaznuci rozhovor, keď mu v nasledujúcej minúte bolo jedinou odpoveďou iba zašumenie lístia na žltnúcich stromoch. —Ako sa mi zatiaľ darí? Žiaľ, presnú tému vašej diplomovej práce si netrúfam len tak odhadnúť. Tipoval by som niečo v štýle *"Vzťah uhlovej rýchlosti pravej paže pri ľavom háku k dĺžke hojenia trieštivej zlomeniny čeľustnej kosti u protivníkov v predškolskom a strednom veku"*, ale môžem sa mýliť. Prekvapte ma, prosím.

—Hm...— pokračoval neúspešný monológ: —Opäť iba ti-

cho. Kto mlčí, ten svedčí. Potom vo vašom živote nasledoval už iba intenzívny výcvik. Roky tvrdého drilu. Totálna premena na supertvrdého agenta. Ktorý nepohne ani brvou, ani keby Mesiac zostúpil z oblohy.
—Požiadali ste ma o pomoc. Potrebujete moje služby, alebo o čo vám v tom foteli ide?— odmerane sa opýtal Hubert.
—Nie. Vaše služby tentoraz vôbec nepotrebujem. Vašu pomoc si však budem nesmierne ceniť a s radosťou ju uvítam. Ale ani tú, keď sa to tak vezme, vlastne nevyhnutne nepotrebujem...
—Tak potom je namieste zbohom, ctený pán doktor?

Hubert sa zdvorilo uklonil a pokojne sa pobral na odchod.

—Nech ti cestu osvetlí Azúrový Minaret.— predniesol za ním doktor Barton.

Razom stuhnutý Hubert akoby prirástol k zemi.

—Tretia brána je zapečatená.— dodal doktor.

Hubert sa pomaly obrátil:
—Tak je to správne a tak si to želá Sáb.
—Až kým nepríde čas.
—Kým nenastane doba skál a kým slovo nezažiari.
—Kniha ti bude znamením.— dokončil doktor Barton výmenu sprisahaneckých replík a medzi prstami držal zlatistý prsteň so žiarivým kameňom sýtej vínovočervenej farby. —Šesť : nula? Takýto zvrat situácie ste predsa nijako nemohli predpokladať.

—Čakám na vaše rozkazy.— ignoroval doktorovu zádrapku flegmatický Hubert.

Doktor Barton si opäť pripol elektrické káble na topánky a aj svojmu spoločníkovi podával podobný zväzok drôtov zakončený krokosvorkami:
—Ak vám môžem priateľsky poradiť, zapojte si ich čo najskôr. Pokiaľ by ste však veľmi chceli o tretej nadránom poskakovať ako klaun na drevených štuligách, vašu preferenciu stuhnutých nôh budem plne rešpektovať. Omnoho radšej by som ale uprednostnil svižného spolupracovníka v dobrej forme. Vrecúško pražených mandlí aj svoje výhrevné vložky nájdete za operadlom. Čaká nás dlhá októbrová noc.

KAPITOLA 2

Fotografia ducha

Mraky odkryli ukrojený Mesiac stojaci nevysoko nad obzorom. Orosené siluety hrobov sa perlivo zaleskli a vrhli pretiahnuté tiene. Starým cintorínom sa nieslo mäkké zahúkanie

Julion Okram: Záhada zaboreného kľúča
Nasleduje: **BEZPLATNÁ** kapitola č· **2**

Fotografia ducha

Účasť v bezplatnom čitateľskom Fanklube je jednoduchá:

1. Kliknúť tu:

https://www.sk.okram.fr/promo/fanclub/rkey/zk1wfffwct1wbceJHF8Vcw8

2. Po sociálnom zdieľaní zadať kód tiketu:

POKRAČOVACÍ TIKET
more3578

Nebavia Vás sociálne aktivity? Chcete si knihu jednoducho kúpiť?

Za prečítanie 1· kapitoly ste od Fanklubu získali prvý zľavový kupón v hodnote 5 %

https://www.sk.okram.fr/promo/fanclub/dis01w5dJ13pXfde

Za každú ďalšiu kapitolu čítanú cez modrý tiket sa hodnota zeleného kupónu navyšuje.